

Een kampdag met de Welpen

(bron: het dagboek van een leider)

Ratatataaaaa tata ta ta tat

ta -----

----- 'Kom uit de

lappenmand'.

Heel langzaam dringt het tot mij door dat we hier te maken hebben met een trompet en dat iemand er schijnbaar lol in heeft het ding te gebruiken.

Wat een blunder, bij een eerdere ontmoeting met dit voorwerp, door sommigen een instrument genoemd, had het tot schroot verwerkt moeten worden.

De sadist die er gebruik van maakte, trouwens ook!

Terwijl er een breed maatschappelijke discussie wordt gevoerd over het feit dat de nachten korter zouden worden en de dagen langer ga ik alvast op zoek naar koffie.

Onderweg kom ik een groene massa tegen die de weg naar buiten heeft gevonden en dat ook luidruchtig aan een ieder kenbaar moet maken.

De twee leiders, die de taak hebben om hen van hun overvloedige energie af te helpen, volgen op afstand. 'Knikknakken' heet dit ritueel wat elke morgen terugkeert, het geeft de overige leiding, dus ook mij, de kans weer mens te worden.

Het is vroeg deze ochtend als we met elkaar de winkelvoorraad van de bakker op de hoek hebben verslonden. We gaan vandaag naar een attractie, dus ik vraag aan de Welpen: 'Als jullie het mochten zeggen waar gingen jullie dan naar toe?' 'Naar Disneyland'. 'Naar de kermis'. 'Naar McDonalds'.

Ik leg uit dat Disneyland een beetje duur zou zijn om daar naar toe te gaan en dat het kermisseizoen voorbij is. Daarna leg ik degene, die McDonalds voorstelde, uit dat ik geen voorstellen had gevraagd van andere leiders.

Na een niet al te lange discussie, er wordt binnen de horde een vorm van democratie nagestreefd, besluit ik dat het toch een bezoek aan Ouwehands dierenpark wordt.

Na het ontbijt kom je als leider dagelijks tegenover een dozijn Welpen te staan waarbij het nut van een persoonlijke verzorging aan de orde wordt gesteld. Ik herinner mezelf een uitspraak van een beroemd Generaal: 'Ook al is de vijand talrijker, heb geen vrees, want de wijsheid van uw jaren is meer waard dan al uw vijanden tesamen.'

Ook hij ging net als ik dus zijn nederlaag tegemoet deze morgen.

Als de Welpen hun dagelijks hoopje hebben afgeleverd, in de net schoongemaakte toiletten en de benodigde haar verstevigende middelen hebben aangebracht, is het zover.

Zoals in het 'Handboek der jonge woudlopers' wordt aangeraden beginnen we de dag met de kreet van trouw aan de welpen wet. Nou ja, min of meer Het probleem is namelijk dat we er geen echte wet op nahouden, dus moeten we improviseren. Ik twijfel overigens of het landelijk bureau de vervanging waarvoor wij gekozen hebben, wel zou goedkeuren.

Ondertussen een voertuig geregeld tegen de inlevering van twee Eurochequekaarten en het vertonen van een verlopen rijbewijs.

Toen dit gehuurde voertuig het terrein naderde, dachten dertig Welpen er gelijktijdig in plaats te nemen, hetgeen nog bijna lukte.

Eenmaal bij Ouwehands dierenpark gekomen had onze penningbewaarder een meevaller, 'een Welpenmoeder met reductiekaarten'. Wij moesten echter nog wel enkele bezoekers zover krijgen om met ieder twee Welpen door de kaartcontrole heen

te dringen. Of dat we een besmettelijke ziekte hadden. En ondertussen was de tuinman door de Welpen tot een zelfmoordpoging gebracht. Uiteindelijk toch binnen, komt voor mij de wil tot overleven bovendrijven, ik verdeel de Welpen in groepjes, de schapen voor mij en de wolven voor de overige leiding. Ik ben aan iets toe, dus met mijn groep Welpen een koffiешop binnen alwaar de Welpen mij spontaan eeuwig trouw zweren. Of dat aan het ijs lag, weet ik wel.

De Welpen genoten en ik kwam weer tot rust, ze staken niet eens hun hand in het aquarium met Pyranha's.

Voor het eerst constateerde ik ook een vorm van opvoeding bij de Welpen, ze hielden zich aan het voederverbod, en dat gaf de burger weer hoop. Echter.... In onze oneindige wijsheid, want daar zijn we leiding voor, hadden we als ontmoetingspunt het zwembad gekozen. Naar men zegt is de betreffende badmeester nog diezelfde dag met vervroegd pensioen gegaan.

Vermaakte de meerderheid van de Welpen zich met het water, de overigen hadden echter gebruik genomen van de Monkeyrail.

Iets klopte er niet, het leek wel of alleen de Welpen nog genoten, tot ergenis van de overige bezoekers.

Na de boterham met pindakaas gaat een ieder met een groep Welpen weer op pad.

Het is twee uur, dus tijd voor de papegaaienshow, de Welpen vocraan en ik achteraan, wat oneerlijk verdeeld was.

Die middag hebben we op gepaste wijze doorgebracht en werd het al gauw tijd voor de speeltuin.

Wat daar gebeurde laat al de vermoeidheid en zorg als leider wegebben. Een grote groep Welpen met elkaar op een klim/glij speeltuig, eerst schoenen en overige loszittende kleding naar beneden, daarna als totale groep als een python door de glijbuis.

Het is tijd voor de frieten, dat de Welpen overigens nog recht hadden op ijs, heb ik niet verklapt. Terwijl ik het toezicht op het verdelen van de frieten houd word ik aangesproken door de frietenbakker: 'Welpen, he? Maar hoe wordt een groep Welpen eigenlijk genoemd?' vraagt de man.

'Een kudde' antwoord ik, waarna de man mij niet-begrijpend aankijkt.

Ik voel dat ik last ga krijgen van een onverwacht medisch probleem en moet even naar het toilet.

Het is bijna een uur na sluitingstijd als wij stilletjes naar de uitgang van het dierenpark sluipen.

Eenmaal terug in de blokhut slaat de vermoeidheid toe over de Welpen, althans dat was mijn gedachte.

Niets is minder waar, iemand was bij de voorbereiding op het onzalige idee gekomen, dat uitgerekend vandaag de archeoloog ons kwam lastig vallen.

note schrijver:

Voor die lieden onder U die niets snappen van dat Scoutinggedoe, een kleine uitleg: Een Welpenkamp en allerlei toevalligheden behoren net als waterkoken en een kind krijgen bij elkaar.

Dat was pech, een zekere Egyptische Osiris raakte zijn spullen kwijt aan enkele Romeinen die het zonodig in de omgeving waar we nu vertoefden, moesten begraven. Dus dubbele pech, de Welpen graven het op en daarna heb je het gedonder in de glazen.

Goed, na deze korte uiteenzetting, terug naar de archeoloog die inmiddels stond te wachten. Nadat de aarde was omgewoeld en de Welpen uiteindelijk de kist hadden gevonden is het tijd voor een gesprek.

De kist is, op wat woestijnzand na, leeg en de archeoloog weet hieraan dan ook niets toe te voegen. Het is niet zijn vakgebied en door het enthousiasme van de Welpen verloopt het geplande gesprek iets anders dan was bedoeld.

Meer in de trant van: een Egyptenaar is een plantje die alleen door de hoogsiberische toendra rondfietst en geen last heeft van eksterogen.

Omdat sinaasappels oranje zijn en de leiding het spuugzat is gaan de Welpen de slaapzak in.

Pas als er gedreigd wordt met moord, wordt het

rustig en is het hoog tijd voor de dagelijkse evaluatie.

De handleiding wordt geraadpleegd en ook weer snel opgeborgen want ook wij gaan naar bed.

Nou ja, bed?... twee schoolbanken met een slaapzak erop en daarnaast een wekker, het is over twaalf.

De rust.
Baloe

